

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ Προέδρου ΕΑΑΝ/ΠΟΡΟΥ
Αρχιπλοιάρχου (Αδ) εα Γ. Αλιφέρη ΠΝ στο 40ήμερο Μνημόσυνο του αείμνηστου
Ναύαρχου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΥ στο ΚΕ/ΠΟΡΟΣ
την 27η Ιανουαρίου 2013

Χρέος ιερό μας καλεί σήμερα εδώ για να αποτίσουμε φόρο τιμής στον Ναύαρχο Θεόδωρο Μανωλόπουλο, ο οποίος σε ηλικία 90 ετών στις 17 Δεκεμβρίου 2012 "απεδήμησεν εις Κύριον", στο Ναύαρχο Μανωλόπουλο, ο

οποίος πριν ακριβώς 50 χρόνια (25-1-1963), ως Αντιπλοίαρχος ΠΝ. παρέλαβε Διοικητής ΚΕΠΟΡΟΣ-ΣΧΟΛΗΣ ΝΑΥΤΟΠΑΙΔΩΝ, έως τον Μάιο του 1965.

Ο σπουδαίος και χαρισματικός αυτός Αξιωματικός, που έγραψε μια λαμπρή ιστορία στο Π.Ν., γεννήθηκε στην Πάτρα στις 10-03-1922 και ο πατέρας του Αλέξανδρος ήταν Μάχιμος Πλοίαρχος του ΠΝ. Στις 20-9-1939 εισήλθε στη Σ. Ν. Δ. ως Μάχιμος Δόκιμος και λίγο πριν μπουν οι Γερμανοί στην Αθήνα (21-4-1941), απήλθε σε επ' αόριστον άδεια. Κατά τη διάρκεια της κατοχής σύμφωνα με Δ/γη του ΥΠ.ΕΘ.Α. ενεγράφη στη Σχολή Η/Μ του ΕΜΠ και από τον Οκτώβριο του 1943 παρακολούθησε μαθήματα στη Σχολή Λιμενικών Δοκίμων Σημαιοφόρων. Κατά τη διάρκεια της κατοχής, ήταν μέλος των Ενόπλων Ομάδων της Αντιστασιακής Οργάνωσης ΠΑΝ και για ένα διάστημα κρατήθηκε στο Αρχηγείο των SS της οδού Μέρλιν.

Μετά από αριθμό ανεπιτυχών προσπαθειών διέφυγε από την κατεχόμενη Ελλάδα και στις 4-3-1944 παρουσιάστηκε στη Μέση Ανατολή.

Στη συνέχεια συμπλήρωσε την εκπαίδευσή του στη ΣΝΔ της Αλεξάνδρειας, αποφοιτώντας στις 24-7-1944 ως μάχιμος Σημαιοφόρος.

Τον Απρίλιο του 1944 ως τεταρτοετής Ν. Δόκιμος έλαβε μέρος στο Άγημα Εμβολής για την ανακατάληψη των πλοίων του Ναυτικού τα οποία, ναυλοχώντας στην Αλεξάνδρεια και το Πορτ Σάιντ, είχαν καταληφθεί από τους στασιαστές του Κινήματος της Μέσης Ανατολής.

Στη Μέση Ανατολή, μετά την αποφοίτησή του από τη Σχολή, υπηρέτησε στο Α/Τ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ, λαμβάνοντας μέρος στις συμμαχικές επιχειρήσεις στη Μεσόγειο, περιλαμβανομένης και της απόβασης στη Νότια Γαλλία (Αύγουστος 1944). Το Σεπτέμβριο 1944, έλαβε μέρος, στο υπό τον Κ/νο Μαργαρίτη, άγημα του Α/Τ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ που δέχτηκε την παράδοση της Γερμανικής φρουράς των Κυθήρων, πριν την αποβίβαση του Ιερού Λόχου.

Μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, διετέλεσε Κυβερνήτης των : Ακταιωρών ΚΑΛΑΜΠΑΚΑΣ και ΚΑΡΠΑΘΟΣ, Ν/Α ΣΥΜΗ, Κανονιοφόρων ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΣ και ΛΑΣΚΟΣ, Ναρκοθέτιδων ΑΜΒΡΑΚΙΑ και ΑΚΤΙΟΝ, Οχηματαγωγού ΜΕΡΛΙΝ, το οποίο παρέλαβε από τη Βοστώνη των ΗΠΑ, και των Α/Τ ΚΡΗΤΗ, ΙΕΡΑΞ, ΑΕΤΟΣ, ΝΙΚΗ και ΑΣΠΙΣ.

Επίσης διετέλεσε Διοικητής- Διευθυντής των παρακάτω Υπηρεσιών: ΚΕΠΟΡΟΣ-ΣΧΟΛΗΣ ΝΑΥΤΟΠΑΙΔΩΝ, Ν. Ακολούθου Γαλλίας, ΓΕΝ/Α2, Δ/σης Υποβρυχίων, Δ/ης Ναρκοπολέμου, Δ/σης Ταχέων Σκαφών, Ναυτικής Σχολής Πολέμου, Σχολής Ναυτικής Τακτικής, ΣΝΔ, Β' Κλάδου ΓΕΝ, ΔΝΕ και Υπαρχηγού ΓΕΝ.

Αποστρατεύτηκε με αίτησή του στις 2-6-1973 ως Αντιναύαρχος.

Είχε τιμηθεί με τις παρακάτω ηθικές αμοιβές:

ΠΑΡΑΣΗΜΑ

Χρυσός Σταυρός του τάγματος του Φοίνικα.

Ταξιάρχης του Τάγματος του Φοίνικα.

Ταξιάρχης του Τάγματος του Γεωργίου.

Ανώτερος Ταξίαρχης του Τάγματος του Φοίνικα.
Ταξίαρχης Τάγματος Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου από το
Πατριαρχείο Αντιοχείας.

ΜΕΤΑΛΛΙΑ

Εξαίρετων πράξεων (Διπλή απονομή).
Σταυρός Αγώνος Βασιλικού Ναυτικού.
Ελληνοϊταλογερμανικού πολέμου 1940-1941 και 1941-1945
Άγημα Εμβολής.
Στρατιωτικής Αξίας Γ', Β και Α' τάξης.

Μετά την αποστρατεία του εργάστηκε για αρκετά χρόνια ως Διευθυντής
των Δημόσιων Σχέσεων του ΒΑΡΔΙΝΟΓΙΑΝΝΗ

Ήταν άνθρωπος χαρούμενος, γελαστός και ευδιάθετος με πολύ χιούμορ,
άριστος οικογενειάρχης, δίκαιος και αντικειμενικός με πραγματικό
ενδιαφέρον για κάθε πρόβλημα του προσωπικού που Διοικούσε.

Αντιμετώπισε με αξιοθαύμαστη δύναμη και εγκαρτέρηση τον πρόωρο
θάνατο του μονάκριβου γιου του Αλέξανδρου (Πλοίαρχου ΠΝ αρχηγού της
τάξεως του), ο οποίος φοίτησε τις πρώτες τάξεις του Δημοτικού Σχολείου
στον Πόρο, όπου σήμερα βρίσκονται εδώ συμμαθητές του, και στη συνέχεια
της αγαπημένης του συζύγου Πιπίτσας, η οποία ήταν Αρχοντισσα.

Ο χαρακτήρας του τον έκανε αγαπητό και γνωστό σε όλο το προσωπικό
του ΠΝ, αρχαιότερους και νεότερους αξιωματικούς, Υπαξιωματικούς,
πολιτικό προσωπικό και Ναυτοδιόπους.

Είχα την τιμή και τη χαρά να τον έχω Διοικητή τα 2,5 χρόνια που
υπηρέτησε στο ΚΕΠΟΡΟΣ -ΣΧΟΛΗ ΝΑΥΤΟΠΑΙΔΩΝ, όπως και άλλοι
συνάδελφοι που βρίσκονται σήμερα εδώ και αποτέλεσε για μένα παράδειγμα
προς μίμηση σε όλη τη διάρκεια της υπηρεσίας μου στο ΠΝ και όχι μόνο.
Συμπτωματικά αναφέρω ότι κατά την παράδοση των καθηκόντων του
Διοικητού ΚΕΠΟΡΟΣ το Μάιο του 1965, ως γραμματέας του ανέγνωσα την
τελευταία Διαταγή του και σήμερα του απευθύνω τον τελευταίο χαιρετισμό.

Θα αναφερθώ σύντομα στο έργο που επιτέλεσε ως Διοικητής του
ΚΕΠΟΡΟΣ-ΣΧΟΛΗΣ ΝΑΥΤΟΠΑΙΔΩΝ, το οποίο φαίνεται μέχρι σήμερα
και για το οποίο δίκαια χαρακτηρίστηκε ως αναμορφωτής του.

Αναβάθμισε το κύρος της Σχολής, απαγόρευσε τη απουσία μαθητών από
τα μαθήματα και τις ώρες μελέτης για οποιαδήποτε άλλη υπηρεσία, βελτίωσε
αισθητά το συσσίτιο των Ναυτοπαίδων, τις ενδιαιτήσεις τους, τα σκεύη
εστίασης και κλινοστρωμνής, εξομοιώνοντας τα με τα αντίστοιχα των Ν.
Δοκίμων. Στελέχωσε τη Σχολή με Αξιωματικούς ΣΝΔ, ως επιτηρητές –
εκπαιδευτές. (Α. Μαυρομάτης, Σ. Σιαρρές, Κ. Τσαμαδός Ρ. Δορκοφύκης Β.
Εύδης, Δ. Τομαράς κ.α.)

Διοργάνωσε με εξαιρετική επιτυχία τις εορτές των Ναυμαχιών των
Βαλκανικών Πολέμων στο Φ/Κ ΑΒΕΡΩΦ και των Γυμναστικών Επιδείξεων-
αγώνων των Ναυτοπαίδων, παρουσία Βασιλέως ή Διαδόχου και όλης της
Στρατιωτικής ηγεσίας.

Ανακαίνισε τις ενδιαιτήσεις εγγάμων και αγάμων στο Παλάτι, μετέφερε και διαμόρφωσε τα γραφεία Διοικητού Υποδιοικητού, στις θέσεις που βρίσκονται σήμερα.

Κατεδάφισε τα παμπάλαια κτίρια του Μαγειρείου- Εστιατορίου- αίθουσας ψυχαγωγίας (που ήταν κατασκευή του 1843 για να χρησιμοποιηθεί ως στάβλος του Παλατιού), τους Θαλάμους Ενδιαιτήσεων Α΄ και Β, τα Διδασκτήρια, τους θαλάμους πληρώματος, το Λεμβαρχείο, την παλαιά Ηλεκτρική κλπ και ανήγειρε νέα και σύγχρονα, τα οποία χρησιμοποιούνται μέχρι σήμερα και καλύπτουν τις σύγχρονες ανάγκες.

Ανακαίνισε τον Ι Ν. του Αγίου Νικολάου και τοποθέτησε επί του δαπέδου του **τον μαρμάρينو δικέφαλο αετό**, ο οποίος κοσμεί μέχρι σήμερα το Ναό.

Μετέφερε τα έπιπλα και τις ξύλινες επενδύσεις του Θ/Κ ΑΒΕΡΩΦ στο Κ. Κτίριο και τα έσωσε από τη βέβαια καταστροφή, κι έτσι σήμερα βρίσκονται επί του πλοίου Μουσείου.

Μετέφερε το μνημείο του Άστιγγος στη θέση που βρίσκεται σήμερα και ονόμασε την πλατεία που δημιούργησε «πλατεία Άστιγγος».

Καθιέρωσε τη ρίψη μιας χαιρετιστήριας βολής με το πυροβόλο των 40χιλ κάθε μέρα ώρα 12:00, την οποία ανέμεναν με χαρά να ακούσουν οι κάτοικοι του Πόρου και κυρίως οι εργαζόμενοι στα αγροκτήματα και έλεγαν ρίχνουν τα κανόνια του ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΥ.

Την ημέρα της αναχώρησης του από τον Πόρο, μετά την παράδοση της Διοίκησης, Αξιωματικοί, Υπαξιωματικοί, Άγημα και Μουσική των Ναυτοπαίδων είχαν παραταχθεί στον εμπορικό προβλήτα και τον αποχαιρέτησαν μαζί με αρκετούς Ποριώτες, οι δε λέμβοι της Σχολής με πληρώματα της ΕΚΝΑ και των μαθητών της Σχολής συνόδευσαν το πλοίο μέχρι το Μπογάζι.

Στις 17 Δεκεμβρίου 2012, για το Ναύαρχο Μανωλόπουλο , έκλεισε η αυλαία του μάταιου τούτου κόσμου και άνοιξε η άλλη, αυτή της **"καταπαύσεως του Κυρίου, ένθα οι άγιοι αναπαύονται"** . Έχει λεχθεί πως εκεί κερδίζει μια θέση όποιος σ' αυτή τη ζωή έκανε παράδεισο τη ζωή των άλλων. Κι ο **ΘΕΟΔΩΡΟΣ** τόσο στην προσωπική ζωή του, όσο και στην Υπηρεσιακή του σταδιοδρομία, γι 'αυτό ακριβώς αγωνίστηκε και αυτό ακριβώς πέτυχε...

Σεβαστέ Ναύαρχε για μας δεν πέθανες
γιατί όπως λέει σοφά ο ποιητής,
**« Αδιάφορο τα χρόνια κι αν περνάνε
Τότε οι νεκροί πεθαίνουνε,
Όταν τους λησμονάνε... »**